

Kyrkans rika symbolvärld

Det finns en rik symbolvärld i våra kyrkor och de flesta symbolerna är mycket gamla. Under medeltiden användes helgonbilder men efter reformationen skalades ofta symbolspråket bort.

Symbolerna vill fungera som hjälp till tro och i tro. Dess mening är att beröra. Liturgin i kyrkan har alltid ett budskap och symbolspråket finns i liturgin, i det som syns, hörs och görs. Det är angeläget att symbolspråket kan förstås av alla, oberoende av språk och läskunnighet.

Vad symboliserar korset?

Det lilla silverkors som jag fick när jag konfirmerade mig behöll jag länge kring halsen. Jag minns inte några särskilda tankar kring det annat än att det symboliserade en ny identitet, ett slags uppnått nytt läge efter genomgången konfirmationsläsning.

Många år senare, under mina teologistudier i Lund, skrev jag en uppsats om symbolerna i tidningarnas dödsannonser och hade anledning att dröja lite extra vid korset. Vid tiden för uppsatsen hade symbolerna i tidningsannonserna fått en stor variation och även här visade sig den individualistiska tiden. Att hitta en symbol som kunde representera just min pappa eller mamma eller älskade tycktes viktigt och korsen blev gradvis allt ovanligare i annonserna. Kanske sågs de också som opersonliga och tråkiga.

Korset är fantastiskt som symbol. Det som en gång var ett romerskt tortyrredskap och en grym avrättningsmetod är för den kristna tron inget mindre än en bild för en oväntad, och för oss människor, livsavgörande seger. Det handlar om att vänja ögonen vid att se det som INTE finns där – den döda kroppen – och i stället se att korset är tomt, döden övervunnen och Jesus Kristus uppstånden från de döda. Det som ligger till grund för vår tro att döden inte är slutet och att ondska, död och mörker inte vinner.

**Svenska
kyrkan**

I våra kyrkor, på våra kyrkogårdar och runt omkring på kyrkliga tyger och på prästens samt diakonens kläder hittar vi också kors. En utmaning kan vara att just räkna korsen kring den kyrka du besöker nästa gång!

Genom våra liv får vi uppleva många dödar. Inte bara de förluster av nära och kära som ett liv faktiskt innebär, utan också avslut, separationer, tider i livet då vi måste släppa taget om något eller någon. Tidpunkter då vi måste inse att ett skede eller en era upphör. De allra flesta av oss har varit med om att något annat kommit i dess ställe. Ofta är det något helt oväntat, kanske inte alltid något bättre, eller för den delen sämre, men definitivt något annat. Guds löfte om att aldrig överge skrivs med bilden av det tomma korset. Jag fick säkert veta det under min konfirmationstid, men orden försvann och blev en lätt beröring i halsgropen i stället.

Kanske behöver vi i varje ålder påminnas om det stora som korset faktiskt rymmer i både ditt och mitt liv?

/Katarina Herbert, biskopsadjunkt Växjö stift

